

GS 141

Zulgrisen.

Stockholm,
Tryck: hos E. Nyberg, 1819.

Fulgrisen,

eller:

Bengt Jöns Törskeblads

svåraste Äfventyr wid 15 års ålder. *)

En Prästman, jag tror måst, att det
i Lappland war
Men att det war för lång tid sedan
Som denna händelse begaf sig där,
emedan
Man Lappsta Kyrkans fond se'n då
förbättrat har.

Nu att ej tiden såfångt spilla
Med gissningar, så lesde här
En Prästman, som just ej predikade
så illa,
Men som war ganska slat i pastoratier.
Swad, dro, frågar Ni, då Pastorater
där

Så usla? Hade han i sådant sitt elände
Ej ens två, tre, minst ett prebende?
Han hade ej en gång, gode folk, ett
Pastorat.

*) Se sista sidan.

Han lefde där, jag skall ej ljuga
Trängt, ogift, slätt betjent och ofta slätt
i mat.

En sång, ett rankigt bord, en gryta,
två, tre fat;

En lurk om femton år, som sopade hans
stuga,

Och som i spisen sof — se där hans
hela stat.

Men tyckan dock en gång till Jul på
honom tänkte

Med något större öfverflöd.

En grannfru, lika from som skynlig,
honom skänkte

Ett stycke wälgödd gris, två dito flaskor
mjöd.

Med mer än wanlig fröjd han mötte nu
den dagen

På hwilken Juda Kung blef född.

Slätt, det är sant, förbjuds af gamla
Juda-lagen,

Men se'n på Predikstoln man talt sig tom
i magen

Ur wißt en mentös gris, wäl brunstekt
och wäl gödd,

En ganska löslig del af Julefröjds behagen.
Uti bädden hoppat han, fören wäckarn

ännu endäppt,

Öde opp en hårlig eld, tar fram hwad
han behöfwer

Hoc est, — sitt spett och sitt concept,
Och sticker grisen på i det han läser öfwer.

Nu ringas — fort peruken på
Hwarefter, och se'n han med dagens
fröjd i sinnet

J hatten litet låst, till Jöns han ordar så:
"Wänd steken riktigt, Jöns. Laga der-
wid fast på minnet,

Att aldrig låta spettet slå.

Try om den grisen bräns och forrar sig
i skinnen,

Så blir ditt eget skinn det första jag
skall slå.

Jde öfrigt sjung din psalm och tag dig
wäl till wara,

Att du ej desia flaskor rör;

Det är Jörzift. Man däraf döer,
Fast gjorde man ej mer än drog ur for-
ken bara."

Jöns war en lurk af Dum natur;
Med båsman trodde han, och på en pall
wid spisen

Tar han sin ferma positur
Med handen wid sitt spett och ögat spände
på grisen.

Men sjunga, tänkte han, nog af i
tyrkan sker!

Nu som han siter där och midt i brasan
ser

Wol ensam — ledsnaden hans fruktan
öfwermannar,

Hans ögon styfva bli — han gäspar,
gäspar mer
Och slumrar till — och grisen stannar.
Så stannade på Jesuas ord
Vårt arma folk för solens brasa,
När Jesua, uplyst man, men yr af
stridens fasa,
Skrek till bakfram: stå Sol, i stället
för: stå Jord!

Ett kol från spisen Jöns på högsta
 handen sprakar,
 Han vaknar, jänmern ser på prästens
 gris, och tror,
 Att för sin grofwa synd (ty swedan
 ländes stor,)
 En smula helsiwete han ren i förwäg
 imakar!

Det var ej mer den samma ayllne
 Som sten, till en dukat, helt nyss från
 Bränd war han, torr som trå, till fär-
 Och detta, — detta mord war skedd på
 Men kanske, tänkte Jöns, (af hemligt
 Att han, fast litet bränd, ej där af sårre
 blifwer.

Han smakar; bit på bit, han snart af
 swålen riswer,
 Förrn han ser till, är grisen sladd.
 Nu börjar ängslan först att Zöns med
 kraft betunga.
 Till swål fans inter tecken mer.
 Hvad har jag gjort? skrek han, jag
 frukten där af ser,
 Att Zaldan wända sket och inga psalmer
 sjunga.
 Men om jag satt mig ner mån tro,
 Att wända den på nytt så starkt sig göra
 låter
 Och sjöng med riktig ton mitt dulci jubilo!
 Wån då ej skinn och särg i Guds magt,
 Komme åter?
 Zöns gör sin bästa flit, men lyckan war
 ej blid,
 Att sämre blir ju mer han wänder.
 Nu tror han se, i trots af påhäft
 julefrid,
 Magistern öfwer sig med eldtång och med
 bränder.
 Ur kyrkan rings — O Gud! förbi är
 nu min tid,
 Skrek Zöns, jag kan ej fly Magisterns
 wreda händer,
 Jag tar förgift, det blir derwid.
 I ängsten grep han till en af de två
 buteljer,
 Och tömde den med andlös drift.

Han finner ljufst likväl, rätt ljufst, att
dö af gift.

Han prästen komma hör och andra flä
flan swäljer.

Här föreställa sig en hvar,
Som någon Juledag predikat, måst ha har,
I hwad förtroflan det Magistern borde
sänka,
Allt sinna på sitt spett blott swarta skor
pan qwar.

På grisstel war ej mer att tänka,
Besatt, han spett och pek med begge
händer tar,
"Dö för min hand, din bot!" skrek han,
omenskligt bister.

Ack, swarte Jöns, ack spar mitt blod,
Jag döe nog utan skrek, Magister,
Ty jag har druckit ut allt giftet som där
stod!

*) När Jöns hade några år derefter,
en gång den lyckan att göra sällskap
i Skärtorsdagsfärden, men stiftade oer
nighet inom församlingen: hwarsöre han
allrigewom blifwit i saknad af all hederlig
emplot. Med ett mera obladt förstånd,
har han nu, till fröjd och gannan för
slägt och familj, omsider blifwit lika wäl
sutinerad som en ny Marskfejare med
sitt Skäp; och det uppätna skinet på
Julgrisen är alldeles bortglömt i hans
fädernebygd.